

Kemencesvidék

KÖZGAZDASÁGI FÜGGETLEN HETILAP.

(„KISCELL és VIDEK”)

Megjelenik minden vasárnap.

(„KISCELL és VIDÉK”)

Alapítványos felelős szerkesztő:
Musa Gyula

Alapítványos szerkesztő:
Cselekmények; Hírdetéseket és közléseket
felvételre érv. Zeigmond Istváné
könyvkereskedés

A bajtársi szövetség.

Pünkösd vasárnap alakult meg Bpestén a Magyar Bajtársi Szövetség, amelynek megalakulására igen sok német elköltötte, a Német Bajtársi Szövetség tagjai is eljöttek a magyar fővárosba. Nagyon örvendünk ennek az új szövetségnek, és szabadon ma már arra a vágyunkra hivatkozni, hogy ez a szövetség valóban legyen, aminek lennie kell, valóban egy bajtársi szövetség, amelyben teljesen egyenlő bajtársak vagyunk mindnyájan, akik egy-haza fiait vagyunk, de egyszersmind bajtársi szövetség legyen köztünk és a németek között is.

A háborúnak a magyarok számára talán nem a legkisebb diadala az, hogy észrevettek bennünket. Aki külföldön utazott háború előtt, ahárcsak Németországot utasította volna be, mar ott is tapasztalta, hogy a magyarokról teljesen téves halvány, de rendszerint egészen káros fogalmak voltak a költödnék. A legintelligensőbb, legképzettebb külföldi társaságban is előfordult, hogy a magyarokról szólván, olyan kijelentéseket tettek, amelyekből minden magyar ember hajassála égnek mered.

A háború előtt a németekről kint az a virág is, amely a magyarok megismerését jelképezi. A Bajtársi Szövetségben a magyarok megismertetésének új

eszközét látjuk. Ez a Szövetség szoros kapcsolatban fog működni a német szövetséggel és így valóban bajtársi viszonyt fog kötni a két nemzet. Ma a háborúban minden bántalmat, minden megbántást feledtünk és a bajtársi szövetségnek nem lesz nagy igyekezte szükséges, ha be akarja bizonyítani, hogy a magyarok valóban megérdemlik azt, hogy a németek bajtársi érdeklődéssel irántunk. Mi a háborúban megmutattuk, hogy tudunk egyenlően harcolni, küzdeni a németekkel, és éppen olyan eszünk van a háború viseléséhez, a háza megvédéséhez, mint a németeknek.

Azonban, ha a Bajtársi szövetség csak azért alakult, hogy a háború alatti bajtársi érdeklődést erősítse, és ébren tartja, akkor nem teljesíti azt a feladatot teljes mértékben, a mit elvárunk és elvárhatunk tőle.

A Bajtársi Szövetség akkor állna valóban a helyzet magaslátán, ha gondoskodik arról, hogy a háború után is azon a helyen álljunk mi, magyarok, ahol ma a háborúban állunk. Ma egyenrangú bajtársak vagyunk, maradjunk is azok, akkor, amikor a békés munka ideje elkövetkezik.

Tudjuk azt, hogy a németek igazságos és objektív emberek, éppen ezért kell számításunkra, hogy amiképpen a háborúban magunkkal egyenrangúak elismertek

bennünket, ugyanugy fognak egyenrangúnak elismerni a békében is.

A magyar ipar és gazdasági élet — amelynek megvédésére kell főleg a Bajtársi Szövetségnek ügyelnie a háború után — a béke korszakában nem tudott fejlődni, igen nagy mértékben a német ipar versenye miatt, a háborúban bebizonyította, hogy meg tud felelni a legnagyobb feladatoknak is. A háború alatt majd mindenünket itthon termeljük és állítjuk elő, és ha nehézségek árán is, de megteremtjük a tulipánokkal el nem érhető honi ipart.

Ért az ipart, ezt a fejlettnéket bizonyult gazdasági szervezetet ébren kell tartani, életben kell tartani, sőt fejleszteni kell a háború után is, és ez fejlesztésben kell, hogy a német ipar, a német nemzet is segítségüket nyújtson nekünk.

Megjött, hogy azok, akik úgy a magyar, mint a német rősséről a Bajtársi Szövetséget megalapították és a megalapításban támogatták, ssem előtt tartották esetüket a szempontokat is

Hadísegély helyeget használjunk.

Adjunk a vak katonáknak!

Háborús strófkák.

A rettenetes, borzalmas világháború, mely minden élő lényre és az embernek lelkivilágára kiható benyomást gyakorol, megszülte a kedélyeséget és jótévedést kifejező dalszövegeket. De magától hestia a lelkek mélyéig ható, mélabus rigmusok sokat mondó strófkait is. A háborús költészet, a hadifilmek lelkesítő és buzdító nótái, igazán mind-mind azt igazolják, hogy a magyarság jellemvonás aranyességként húzódik végig meg a nóták akkordjain is.

A derék, vitéz hadifilmek, midőn már indulásra készülnek oda, ahová a aszent kötelesség teljesítésére hívja a háza őket, ilyenformán nóták csendülnek meg bójukon:

... kis legénylaktában — az óra bucsúra int,
Kivárád szájuk az utca, — harang az éjjan-mó kis
Harcos a szivócsra édes; — ostóré más lozrak, —
Harcos imad az eszűd, — ostóré én is megyek...

... kint, ha lecsúll az alkony, — masirok az eszednek,
Csakról meg még egyszer édes, — ki tudja hová megyünk?
Hajlák: már fejték a kűrt, — hallod-e a zenezőt?
... mondja előre! ... rajta! ... fújjátok a riadót!...

Busavirágos és róssával dissített csakóval,
pántlikás karddal és puskával, elhelyezkednek a
vadászok a vagonokban. Sok-sok bucsukodó, ke-
delységet fokozó zenező közepette a vonat
sztyléso jelzi az indulást. Megérkeznek a front

ra. Összesereglenek esténként a tábori tűznel,
ahol aztán egyikmáskik, egy a hadnagya is, trónt
fog es innak háza:

Pisilóg tábori tűznel, — az eszed pihantitér.
Alszik mind, ébren a hadnagya, — paprusok kár,
Othon őt valaki várja, — ugy hallja, valaki sir,
Fejt a keszre hajja — és aztán csendesén ir.

Holnap, ha pirkad a hajnal — masirok az eszednek,
Csakollak még egyszer édes, — ki tudja hová megyünk?
Rak. Hallod, mar fújjak! ... stb.

Vége van az éjszakának, — piroson száll le a nap.
Körágyal a hadnagya mellett — imádkozik mar a pap,
Bistája es neszén, halkán, a hadnagya nem hallja mar,
A szive Muzsna dobban, — a lelke oly mélyen jár.

Csendesen lecsúll az éjjel, — megperdülnek
Nem hallja senki, hogy othon — halkán szokog

Othon, a meleg családi széknek érsi már
régen valakinek hiányát. A hadbavonult apa, a
családító p ciny szökeke székjét anyjára hagyva
néha küld egy-egy rózsaszínű tábori lapot —

Ágyasore táborús világh,
Rajta iron est a kis lapot.
Ma még eszedet holdas itt az éjjel.
Fenn az égen békes csillagok ...
Ámde arapnel robban, ugy bamból,
Amikorza hazár a páncsör,
Együtt a szep arizakok lakásnak
Csakold a g helyitelen édes szászár.

... Előfordul a térkép, amely mutatja azt
hogy az a haretér, melyen az spa küzköd idővel,
hajjal u az ellenséggel, a háború óta a szűkeke
szekcs kedvelt játékszere ... Az anyja mutatja
rajta néha az országok határait:

Kis fiúcskám látod ez a térkép, —
És az itten az orosz határ ...
Zsd mesékön edes jó apádra
Leakelődik szán: mer halál! ...
Kerve-kérd az ostent, védje-ovja,
S hozza vissza a te bus anyádnhoz,
Kis fiúcskám, egyetlen reményem
Kulcsod őssze kis keszed imádkozás ...

As anya éreste már, hogy forrón szeretett
ifju férje sng tér vissza valaha a frontról. S
ezen balthiedelmét nem sokára szomorú való pör-
vette. Megjött a leanjú irás, hogy Seregi István
itt és itt hősi halált halt. A kis fia folyton a
térkép iránt érdeklődik s kéri édesanyját mutat
as meg, hogy kedves papája merre harcol most
tan:

Jó anyócskám! jaj, de szép e térkép,
Ily szép játékom nem volt soha,
Mennyi sok szin, jaj, de gyönyörű es,
Mennyi ország, — ugy vágyom oda,
Ámde olyan régen nem mutatad,
Hol jár apa, muszka határszélen? ...
— Édesanyja Atharolja forrón; —
Mennyországri nincs térkép, szegénykém!

Minden sor élesen s értetődően megmagya-
rázza, hogy a szűkeke ficska, akit vár, az édes

Képek a drágaságról.

Mindenünne a drágaság elleni panasza hangzik. A háboru nyoman a drágaság réme télemlit bennünket, szegény elhagyott fogyasztókat. Mert sokan itthon, a védett területen azt hiszik, hogy a háboru a meggazdagodás korasaka. Pedig hát ez a legnagyobb bűn. Mikor sokunknak a testvére, férje, rokona a harc mezején küzdök az ellenséggel, addig az itthonmaradottak szabad kizsákmányolása s kiuzsorázása nem ismer határt.

Ugy az élelmiszerek, mint a ruhászati és egyéb háztartási cikkek megfizethetetlen ára a toronymagaságig fölér. Csak a dusan megrakott erszénnyel mehetünk bárhová vásárolni. A drágaságot különösen a városi nép éri meg legjobban, akinek kereskedésből és a piacról kell minden szükségleti cikket beszerezni. Sokan azt hiszik a városban, hogy a gazdaember az oka a nagy drágaságnak, pedig nem úgy van. Mert akik fölémlik a cipő és ruha árát, azok emelik meg az élelmiszereket is. A közvetítő kereskedelem lehetlen kufárai verik fel az árakat. Egyik szomszédos városban történt az eset, mely fényesen dokumentálja az árdrágítást.

Négy hitvány, malacnak nevezett állatfélét vlt be kocsin egyik vidéki gazda a városba. A vánháznál már lefűltte egy csomó közvetítő. Kérdezték, hogy a malac? A gazd' uram 70 koronára mondtotta darabját, hogy ne zaklassák és tovább mehesse. Hatven koronáról egy másra licitálták 100 koronáig. S a gazda 100 koronáért adta el malaca darabját, mikor a markában volt a négy szász, be megy a városba s hogy a gyanúját elossa lassu azíránt, hogy nem e csalókkal volt dolga s nem e hamis százasokat adtak, bemegy üzletbe vásárolni, ahol megkérdi: nem-e hamis a pénz. A boltos nem tudja mit feleljen, mikor ilyet kérdes az ő nagypénzű vevője. A malaceladás elmondásával están megértik egymást. A malac ősszevásárló természetesen a négy állatot busás hasonnal adja tovább bizony még talán egy liter kukuricát sem esz

nek meg. S vajjon mennyi lesz az ára ezeknek hizókorkubban, mikor a szegény fogyasztók elmennek a heuteshez s egy kilot kérnek belőle.

Igy van ez a bórrel, posztóval meg egyébvel is. Hogy mily óriási haasonnal tudnak manapság a közvetítő kereskedők mindenben utadni, azt legjobban az tudja, ki néha-néha betekint a kereskedők misztikus rejtelmes üzleti titkaiba. Nem sajnálnak érte semmi árat, csak árát kapjanak. Tullicitálják egymást. Astán ismét van főként a nagy drágaság.

De ne hagyjuk figyelmen kívül az élelmiszerek körül történő eseményeket sem. Itt is a fentebb vázolt tények jutnak érvényre. Az árdrágítás és az üzso rászkodás itt is fénykorát éli. Nézzünk szét a piacon. Egy pár fűrj nagyságu csirke 8—10 K. egy pár anyastollas libuska 16—20 K. árért szerezhető be, egy pár tavalyi sovány ludat „csekély” 36 K. ért értékesítenek, egy pár kátnapos kacsza 9.60 K. Az utóbbinál megáll egy ur asszony és azt kérdezte a termelőtől:

— Ugy-e lelkem, maga nem eladta jött, csak meg akarja nekünk mutatni, hogy hogyan néz ki a kis kacsa kátnapos korában?

Hát még amit a södségpiacokon tapasztal az ember, az meg már a legbotrányosabb valaminek minősíthető. Vannak kofák és termelők, akik nem átallják magukat a legdurvább kijelentésekre ragadtatni. Az állandó és törzsvendögekre igen gyakran ilyenféle szavakkal kiabálnak rá:

— Ha nem kell, hagyja ott!

Hát különben is jobb vevőknek tartogatom. — Vagy:

— Nem is érdemlik meg, hogy a piacra jöjjen! Drága? ne taníttassa a kölykeit songorásni, akkor majd megveheti ezt a pár fej salátát!

Mikor jön elő újból az az idő, hogy imigyen tiszteljék meg a vevőket a piacokor:

— Nagysága, szép nagysága, itt a szép nagyfejű kolkaosztta!

Talán soh'se tér vissza az az idő, mert a gazdasági konjunkturák irányítás az újkor szelleme vezérli. S ez pedig nem más, mint minél jobban megfizetett mindent azonnal a vevővel. S egyuttal az is a fő, hogy minél kevesebb fáradsággal minél kisebb fizikai erővel, minél több pénzt összekovassonai, ha a másik — ébén pusztul is.

Egyik-másik városban estrájkoltak a hentesek. Az élelmetét drágábbban szereztek be, mint ahogy a hus ára megvolt állapítva. Szóval nem akartak hust mérni, Astán föl lett oldva a maximális ár. Most már a hus és zsír ára a henteseknél 9—10—11 korona körül járja. De ezen árak nem maradnak meg, hanem napról-napra fölfelé száll . . .

Meglátjuk, hogy vajjon mit hoz a kösöli jövő? A magyar hadsereg le bírja gyűrni a harctereen összes ellenségeit. Meglátjuk, itthon bír-e a magyar kormány, hatóság, rendörség — a pódókkal?

Mert a hatóság, rendörség fenyegetése se egyik-másik városban az ármximálással, fenyegetésével olyan, mint egy fogatlan oroszian. Kiabál, lármas, de senki sem veszi komolyan. Ez, amint látszik, a felsőbb tekintély csődje. S ki szünteti meg ezt a csődöt?

— Feltűnő rendelet a felmentésekre! Tökelttel az aratási és cseplési munkálatok elvégzéséhez szükséges rendkívüli fontos közigazdasági és katonai érdekekre, a meghatározott időre a m. kir. honvedelmi miniszter vagy a cs. és kir. hadügyminiszter ár által felmentett munkások, menőgazdasági alkalmasított, és családok, akiknek felmentése 1916. évi május hó 31-én lezart és 1916-évi augusztus hó 31-éigt letele, a m. kir. belügyminiszter 10100 elm. 1916. évi május hó 31-én lezart rendeletével hivatalból 1916. évi szeptember hó 1-ig felmentettek. Azok azonban, akik a honvedkerületi és katonai parancsnokság (hadhadparancsnokság) által lettek hosszabb vagy rövidebb időre felmentve, felmentésük lejártával akvetlenül bevonnai kötelesek.

apa elkölösött olyan helyre, amelyről nincs térkép. — a menyországba . . .

Iffak, fiatal vitézek, kikért még a szülők, rokonok, jegyesek szive aggódik, már másképp felelnek ki harcias elszántságot mindenre kiterjedő motívumokat. Peldául egyik a dal szárnyán ilyenforma levelet küld haza:

Nem látok én téged többé soha-soha sem,
Nem látod te sem, hogy érted könnyes szemem;
Nevetd hiába mondom, könnyemet hiába ontom
Harok mezején,
Vajahol teszled távol, ott ahol senki sem gyászol,
Ott halok meg én!

Nem lesz egy tenyéryni jel az puszta síromon,
Elsőt katonák teste lesz a városon . . .
S ott, ahol le fognak tenni, nem borul síromra senki,
Senki, aki él . . .
Tavaszom fakaszt rám szöveget, elhordja rólam a földet
Mozog majd a szél! . . .

Szeretném, hogyha csak egyszer lennél még velem,
Öledbe hajtanam lágyan basuló fejem . . .
Szeretnék ajkaidon égni. — virrasztra boldogan égni
Csak egy éjszakán . . .
— Astán akármí érhetsz, gyönyörrel meghalok érted,
Hívom-m, barátom . . .

H. sa szálló felhők szeszélyes fodros lepte
almodó lélektel követve, asemükben hüny

nyel gyűlnék kimondhatatlanni mélységes szent érzéseknek, s hatavágyó szívük valami fájó sejtéstől remeg meg, melyet bár még a jövő helyem számára takar, de a zora gyors röpbenévre kényseríti az időt s számára mögött orvul támadó démon lakosik.

De a magyar fűnk lelkében van egy drága kincs, mely mindig nyomába hág a pillanatnyi csüggedésnek: a remény, az arany bizakodás, mely a rossz mellett, a hátrányok mögött megállja azonnal a jót is és az előnyüket.

S míg szenvedve a drága bonért, kiállja Tantalus kínjait, szívében már szent ima szong:

Még jönni kell, még jönni fog,
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imárogat epedus
Szükséget ajkán.

Addig is, míg ez elérkenik a jövő szárnyán, imádkozunk véreinkért, hogy az Ur áldása legyen karjainkon.

M. József.

— Egy liba ára. Varga József récei gaszdaember egy 7 kíos kövér libáért 90 K-t kért a nagykanizsai piacon. A rendőrkapitány 160 K. pénzbírással sújtotta Vargát kinek libáját előrve restette, de csak — 29 K. felet be érte. Varga tehát 181 K-t, meg egy kövér libát adott azért az élvezetért, ami az ár mellettel jár.

Örkvándorok

Szűzmagasságha borult ágaznak
Szeliden téltől misztikus mélységén,
Hol ember-aviss és sasmadár járnak,
Gyanulva a rögtöl földhátának szélén;
Aranysegélyű barna fellegek
Evesnek nyugatnak, szállnak keletnek . . .

Sóhajuk a fuvalom, és könnyeik a pira,
Lenge testű boldog égi táncosok . . .
Vagyuk az ismeretlenűgés határa,
Égi proletárok és örök valesok:
Aranysegélyű barna fellegek
Suhánva szállnak nyugatnak keletnek!

— Gyászmlg. Holnap június 26-án lesz az éve, hogy Dnievietnik mellett hóai halált bént Esterházy Pál gróf, pápai nagybírókos, cs. és kir. tart. huszárkapitány. Az évforduló napján, reggel 9 órakor Pápan a plébánia templomában — pályez gyászistentisteltet lesz. Ugyan időben a nagygyanai sírboltban, továbbá az eszékgyári templomokban is tartanak

Kepek a drágaságról.

Mindenünne a drágaság elleni pa
mass hangzik. A háboru nyomaán a drága
ság réme fölémlit bennünket, szegény él
hagyatott fogyasztókat. Mert sokan itthon,
a védett területen azt hiszik, hogy a há
boru a meggasdagodás korának. Pedig
hát ez a legnagyobb bun. Mikor sokunk
nak a testvére, férje, rokona a harc mese
jén küzködik az ellenséggel, addig az it
thonmaradottak szabad kassákmanylolása
s kiusszorazása nem ismer határt.

Ugy az élelmiszerek, mint a ruházati
és egyéb háztartási cikkek megfizethet
len ára a toronymagaságig fölér. Csak a
dusán megrakott érszénnyel mehetünk
bárhová vásárolni. A drágaságot különösen
a városi nap érsi meg legjobban, akinek
kereskedésből és a piacról kell minden
szükségleti cikket beszerezni. Sokan azt
hiszik a városban, hogy a gazdaember
az oka a nagy drágaságnak, pedig nem
ugy van. Mert akik fölémlik a cipő és
ruha árát, azok emelik meg az élelmiszere
ket is. A közvetítő kereskedelem leiket
len kufárai verik fel az árakat. Ezek
aszomszádai városban történt az eset,
mely fényesen dokumentálja az árdrá
gítást.

Négy hitvány, malacnak nevezett ál
latfélélt vitt be kocsin egyik vidéki gaz
da a városba. A vámháznál már lefulelte
egy csomó közvetítő. Kérdezték, hogy a
malac? A gazd' uram 70 koronára mon
dotta darabját, hogy ne zaklassák és to
vább mehessen. Hatven koronáról egy
másra licitáltak 100 koronáig. S a gazda
100 koronáért adta el malaca darabját,
mikor a markában volt a négy szász, be
megy a városba s hogy a gyanuját elosa
ssa azírát, hogy nem e családokkal volt
dolga s nem-e hamis százasokat adtak,
bomegy üzletbe vásárolni, ahol megkérdi:
nem-e hamis a pénz. A boltos nem tudja
mit feleljen, mikor ilyen kérdés az ő
nagypenzü vevője. A malaceladás elmon
dásával están megértik egymást. A malac
összevásárló természetesen a négy állat
tot busás hasonnal adja tovább bizony
még talán egy liter kukuricát sem esz

nek meg. S vajjon mennyi lesz az ára
ezeknek hiszokorukban, mikor a szegény
fogyasztók elmennek a henteshez s egy
kilót kérnek belőle.

Igy van ez a bórrel, posztóval meg
egyébbel is. Hogy mily óriási hasonnal
tudnak manapság a közvetítő kereskedők
mindenen utadni, azt legjobban az tudja,
ki néha-néha betekint a kereskedők miss
tikusan rejtelmes üzleti titkaiba. Nem saj
nálunk érte semmi árat, csak árat kapja
nak. Tullitálják egymást. Ástán ismét
van főként a nagy drágaság.

Do ne hagyjuk figyelmen kívül az
élelmiszerek körül történő eseményeket
sem. Itt is a fentebb vázolt tények jut
nak érvényre. Az árdrágítás és az uszo
ráskodás itt is fénykorát éli. Nézzünk
szét a piacon Egy pár fúrj nagyságu
csirke 8—10 K. egy pár anyatollas libus
ka 16—20 K árért szereshető be, egy
pár tavalyi sovány ludt „csökély” 36
K ért értékesítnek, egy pár kétnapos ka
csa 9.60 K. Az utóbbinál megáll egy uri
asszony és azt kérdeste a termelőtől:

— Ugye lelکم, maga nem eladta
jött, csak meg akarja nekünk mutatni,
hogy hogyan néz ki a kis kacsa kétna
pos koraban?

Hát még amit a zöldségpiacokon ta
pasztal az ember, az meg már a regbot
ranyosabb valaminek minősíthető. Vannak
kókák és termelők, akik nem átallják mu
gukat a legdurvább kijelentésekre ragad
tatni. Az állandó és közszemédegre igen
gyakran ilyenféle szavakkal kiabálnak rá:

— Ha nem kell, hagyja ott!
Ezt különben is jobb vevőknek tar
togatom. — Vagy: —

— Nem is érdemlik meg, hogy a
piacra jöjjenek! Drága? ne taníttassa a
kölykeit songoránál, akkor majd megve
heti ezt a pár fej szalát!

Mikor jön elő újból az az idő, hogy
imígyen tiszteljék meg a vevőket a pia
cokon:

— Nagyolga, szép nagyolga, itt a
aszép nagyolga kálhápostja!

Talán soh'se tér visszamen az idő,
mert a gazd' asági konjunkturák irányítóit
az ujkor szelleme vezéri. S ez pedig nem
más, mint minél jobban megfizettetni min
dent azszal a vevővel. S együttal az is
a fő, hogy minél kevesebb fáradsággal
minél kisebb fizikai erővel, minél több
pénzt össmekovessolni, ha a másik — önön
paustal is.

Egyik-másik városban sztrájkoltak a
hentesek. Az élősertéat drágábban szerez
ték be, mint ahogy a hus ára megvolt
állapítva. Szóval nem akartak hust mérni.
Astán föl lett oldva a maximális ár. Most
már a hus és szír ára a henteseknél 9—
10—11 korona körül járja. De ezen árak
nem maradnak meg, hanem napról-napra
fölfele száll . . .

Meglátjuk, hogy vajjon mit hoz a kö
söli jövő? A magyar hadsereg le birja
győrti a harctéren ószasz ellenségeit.
Meglátjuk, itthon bir-e a magyar kormány,
hatóság, rendőrség — a piócákkal?

Mert a hatóság, rendőrség fenyegető
se egyik-másik városban az ármximálá
sával, fenyegetésével olyan, mint egy fo
gatlan oroszian. Kiabál, lármáz, de senki
sem veszi komolyan. Ez, amint látsszik, a
felsőbb tekintély csődje. S ki szünteti
meg ezt a csődöt?

— Fentem rendelet a felmentésekről. Ez
tettel az aratási és cseplési munkálatok elvég
zéséhez fűződő rendkívüli fontos közgazdasági
és katonai érdekekre, a meghatározott időre a
m. kir. honvédelmi miniszter vagy a cs. és kir.
hadügyminiszter ur által felmentett meszógazdak,
meszógazdasági alkalmazottak, és családok, akik
nek felmentése 1916. évi május hó 31-én letelt
és 1916-évi augusztus hó 31-én leteltne, a
m. kir. belügyminiszter 10100 eln. 1916. május társi
rati rendeletével hivatalból 1916. évi szeptember
hó 1-ig felmentettek. Azok aronban, akik a hon
védelmi és katonai parancsnokság (hadtest
parancsnokság) által lettek hosszabb vagy rövi
debt időre felmentve, felmentésük lejártával ok
vetlenül bevonulni kötelesek.

spa elköltöztött olyan helyre, amelyről nincs tér
kép, — a menyországba . . .

Ifjak, fiatal vitések, kikért még a szülők,
rokonok, jegyesek azive aggódik, már másképp
fojnak ki harcias elszántságuk mindenre kiterje
dő motívumait. Például egyik a dal szárnyan
ilyenforma levelet küld háza:

Nem látak én téged többé soha-soha sem,
Nem látod te sem, hogy ártod könnyes a szemem;
Nevedet hiába mondom, könnyemat hiába ontom
Harok meszija,
Valahol teiföld távol, ott ahol senki sem gyászol,
Ott halok meg én!

Nem lesz egy tanyányi jel se' puszta síromra,
Eszett katonák teste lesz a vánkossom . . .
S ott, ahol le fognak tenni, nem borul síromra senki,
Senki, aki él . . .
Tavasz sem fakaszt rám szédet, elhordja rólam a földet
Mesem majd a szél! . . .

Meserűsem, hogyha csak egyszer lennél még velem,
Óledbe hajtánám legyám beszóltó fejem . . .
Szereznék ajkaidon égni. — virrasztra boldogan élni
Csak egy tiszán . . .
— Aztán akármí érhét, gyönyorrel meghalok érted,
Húveem

nyel gyűlölet káma. János mélységes szent
érszéknek, a hamisság azvek valami fájó sejt
tőlétől rang meg. melyet bár még a jövő milyen
szárnya takar, és a csos gyan rüppentere köny
szertit az időt a szárnya megűit orvul támadó
démon latosik.

Do a magyarokat lelkében van egy drága
kincs, mely mindig nyomába hág a pillanatnyi
csüggedésnek: a remény, az arany bismütés,
mely a rossz mellett, a hátrányok bismüt meg'a
lálja azonnal a jót is és az előnyüket.

S míg szenvedve a drága honért, kiállja
Tantalus kínjait, szívében már szent ima szeng:

Még józni kell, még józni teg,
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádatát oped . . .
Szászok ajkán.

Addig is, míg es elérkenik a jövő szárnya,
imádkossunk vereinkért, hogy az Ur áldás le
gyen karjainkon.

M. József.

— Egy ilha ára. Varga József rászai gaz
daember egy 7 kites kövér libátért 90 K-t kért a
nagykassai piacon. A rendőrkapitány 160 K.
pénzbírsággal sújtotta Vargát minek libáját elárve
restette, de csak — 29 K. folyt be érte. Varga
tehá 121 K-t, meg egy kövér libát adott azért
az élvésért, ami az áfemeléssel jár.

Őrökvándorok.

Szűkermagasságra borult égazsáznak
Szelidea kéklő miniatúrá mélységén,
Hol ember ávias és sasmadár járnak,
Ganyolva a rögöt földh tárnak szélén;
Aranysegélyű barna fellegek
Evesnek nyugatnak, szállnak keletnek . . .

Sóhajuk a favalom, és könyveik a pára,
Lenge testük boldog égi táncosok . . .
Vágyuk az ismeretleniség határa, —
Égi proletárok és örök valeosok:
Aranysegélyű barna fellegek
Suhanna szállnak nyugatnak keletnek!

— Gyászmlg. Holnap junius 26-án lesz
éve, hogy Dzvietnik mellett hóai halak
Reterházy Pál gróf, pápai nagybirtokos, cs. és kir.
tart. huszárkapitány. Az évforduló napján, holnap
reggel 9 órakor Pápn a plébánia templomban
szász-pályos gyászistentisitet lesz. Ugyanezen
időben a nagygyantai sirtobltban, továbbá a
szász kegyuri templomban is tartanak Requie

Húsa szálló felhők szeszélyes fodros lep'te
almódó lélekkel követve, szemükben köny

KURTZ GYULA

Új és használt

Zongora, pianino, harmonium és cimbalom raktára.

Kölcsművésnek javítás és hangolása helyben és vidéken is teljesítotnek avult hangszerek újként hasznaltatnak

Az Első Magyar Általános Birtokos Társaság

50 évi fennállásának

előforduló, jég-, betörési-, balcsót-szavatossági, élet- és járadék-biztosításokat. A társaság a legrégebbi és legnagyobb magyar birtokos intézet; biztosítéki alapját meghaladják a 210 millió koronát s így minden tekintetben a legnagyobb biztonságot nyújtják.

Irodahelyiség: Szabad-téca 8. sz. földszint.

Kapitál: Suly László

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal.

Ragályok ellen

mentőleg alaposan kell védekeznünk, mert: kolera, vörheny, kanyaró typhus, himlő és egyéb ragályos betegségek most fokozottabb erővel lépnek fel, mint más időkben miéért is szükséges, hogy minden háztartásban egy megbízható fertőtlenítő szer kényezzen. A jelenkor legmeghízhatóbb fertőtlenítő szere a

Lysoform

szagtalan, nem mérgező, élelő és eredeti üvegekben 125 koronáért minden gyógyszer-tárban és drogeriában kapható. Határa Löffler, Vertius, Pertl, Vas stb. indololainak vizsgálatai szerint gyors és biztos, miéért is az összes orvosok betegágyak fertőtlenítésére, antiseptikus kezelésénél (sebekre és daganatokra), kéz- és arcmosásra, és ragályok elhárítására stb. mindenkor ajánlják.

Lysoform-szappan

Szappan, gyenge piperszappan lysoformot tartalmaz és antiseptikus hatása. Alkalmazható a legkényesebb bőrre is: szőpílt, megpuhítja és fintossá teszi a bőrt. Egy kis részt csón a jövőben kizárólag ezen szappant fogja használni, mert

Fodormenta Lysoform

erősen antiseptikus hatása szájjal, Szájbuzt rögtön és nyugtalanul eltávolít és a fogakat konzerválja. Használható továbbá orvosi utasítás szerint torokfájás, gégehántalmaknál és nátha esetén gurgulázásra. Néhány csepp elegendő egy fél pohár vízbe.

Eredeti üvege 2 korona

Az összes lysoformkészítmények kaphatók minden gyógyszerüzletben és drogeriában. Kívánatra bárhol ingyen és bérmentve megküldjük az "Egészség és fertőtlenítés" című érdekes könyvet.

Dr. Keleti és Murányi vegyészeti gyára Ujpesten.

Gulliver

A prima kaucsuk cipősarok

kaucsuk sarok királya

Wotan

Lámpa

A legjobb és a legtartósabb dróttételes lámpa.

Kapható villanyüzemektől és boltokból, villanyboltokban és a HAZIÁR SZERELŐ-SZAKEMBER-LEVELEZÉSI BIZTOSÁG, VI. Teréz-liget 66. Gyár-utca 11.